

Rozprávaj, babička

Bol to trapas ako Brno. Taký som ešte nevyrobil. Najviac ma dožralo, že chalani utiekli, a riaditeľ si myslel, že všetky tie výbuchy, ktoré už počul predtým, ako pod ním vybuchol mega pirát, som spôsobil ja. Na druhý deň ráno ma chalani čakali pred školou, aby sa uistili, že ich nebonznem. Mierne ma to urazilo, lebo mi ani na um neprišlo namočiť ich. Hoci neviem, ale myslím si, že keby Dlháňa pristihol pri čine riaditeľ, a mne by sa podarilo utiecť, sám by som sa šiel priznať, aby som ho v tom

nenechal samého. Priznám sa, trochu som to od chalanov čakal, ale naozaj iba trochu.

V Sandriných očiach som bol hrdina, ale celé to hrdinstvo malo trpkastú príchuť.

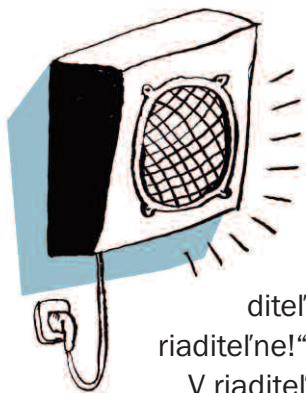
Sotva sa začalo vyučovanie, riaditeľ si ma dal zavolať školským rozhlasom:

„Žiak Slávik zo 6. B sa ihneď dostaví do riaditeľne! Opakujem, žiak Slávik sa ihneď dostaví do riaditeľne!“

V riaditeľni bola okrem riaditeľa aj naša triedna. Riaditeľ ma začal vypočúvať. Hneď prvou otázkou zisťoval, či som celú tú lotrovinu spôsobil iba sám. Myslím, že to mu poradila moja triedna.

„Petardy som hádzal sám,“ pozeral som sa mu rovno do očí.

Predstavoval som si, že som vojnový zajatec minútu

pred tým, ako ho začnú mučiť, a som odhodlaný nič neprezradiť. Ale k mučeniu ani k trápeniu sa neschyľovalo, lebo do toho vstúpila triedna:

„Peter, už ťa dosť dobre poznám, načo by si to, pre zmiľovanie božie, robil?“

„Zdalo sa mi to vtipné,“ vysúkal som zo seba už menej hrdinsky.

„Myslím si, že mávaš aj lepší zmysel pre humor,“ nedala sa triedna.

Riaditeľ jej skočil do reči: „Zdá sa ti to vtipné, že kvôli tebe niekto havaruje?“

„Ale nikto nehavaroval,“ namietol som takmer šeptom.

Potom sa ešte vypytoval, ako som prišiel k petardám, či to bolo po prvý raz, alebo sa takto zabávam už dlhšie...

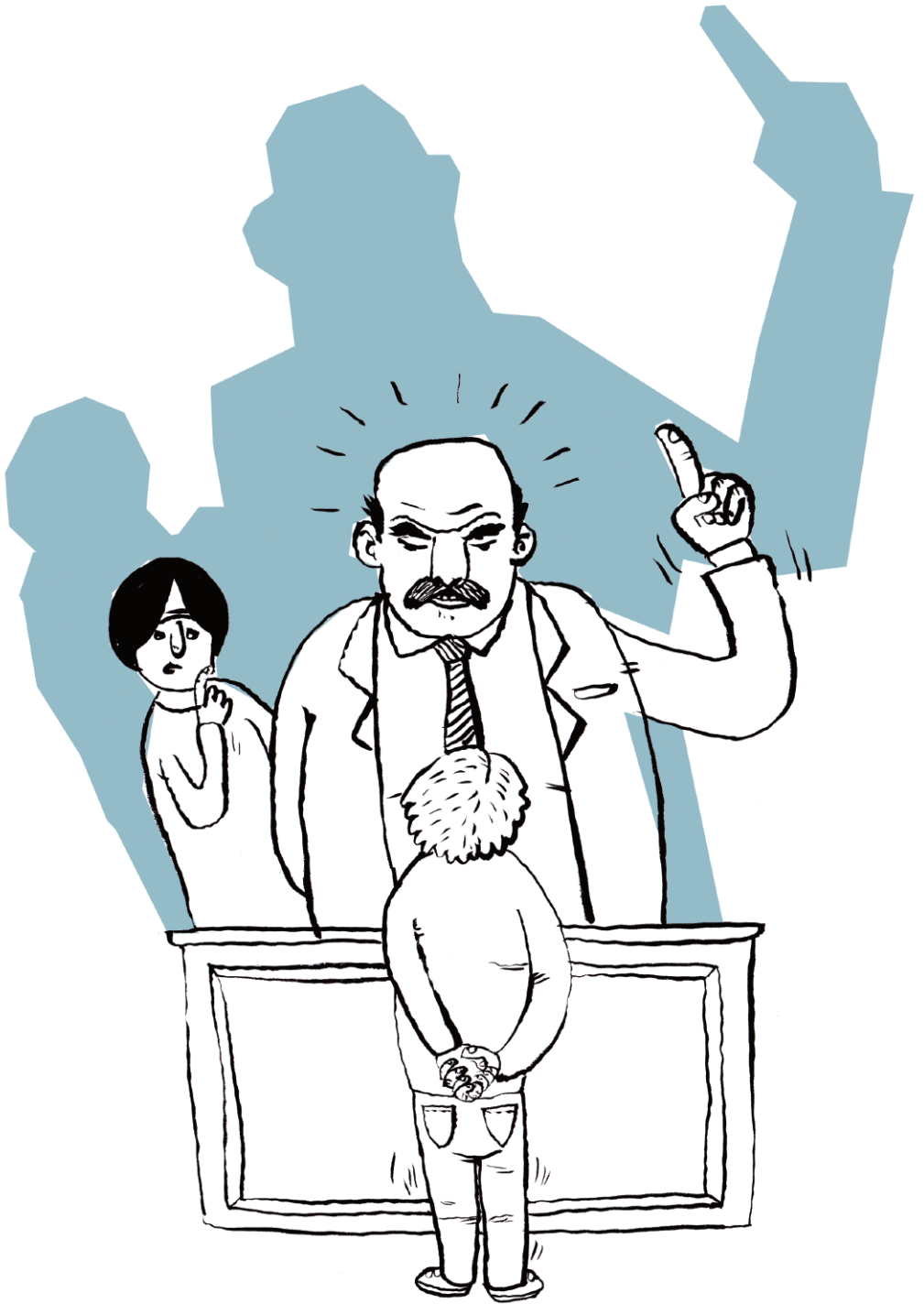
Triedna sa ani nedostala k slovu a ja som ustavične opakoval naučenú frázu, že som bol sám, že som si petardy v jednom stánku na trhu zohnal sám a že som to robil iba pre vlastnú zábavku.

Také bolo prvé kolo.

Na chodbe sa triedna pokúšala nadviazať rozhovor, ale ja som sa zo všetkých síl snažil skrátiť to, ako sa len dalo. Bolo pre mňa nesmierne ťažké pozeráť sa do jej krotkých očí a klamať. Mrzelo ma, že strácam jej dôveru, nechcel som vyzeráť ako gauner, ale nijaká cesta nazad už nevedla.

Druhé kolo sa odohrávalo hneď nasledujúci týždeň, keď kvôli mne zvolali v škole výchovnú komisiu.

Museli prísť moji rodičia, bola tam výchovná poradkyňa, ostrá ako sekera, riaditeľ, naša triedna a ja.

Bolo mi veľmi nepríjemné, že pani, ktorá ma vôbec nepoznala a bola o celú generáciu mladšia ako moji rodičia, dáva im rady, ako ma majú vychovávať. Mamička po celý čas tíško plakala.

Navrhli mi dvojku zo správania. Triedna ako jediná sa ma chcela zastať, ale bezvýsledne. Veď čo by aj mohla urobiť pre takého zločinca, akým som sa odrazu stal?

Keď sme šli domov, mama vzlykala a ocino bol riadne našťvaný. Mal som pocit, ako by bol vymenený. Ako by to už nebol ten vždy chápadúci ocino, ten ocko – formát. Šíril okolo seba mrazivý chlad a zlosť, čo celkom iste neostane bez následkov.

Doma mama hneď bežala k babičke, lebo to bolo prvý raz, že babička musela ostať doma sama. Napadlo mi, že iba pri babičke budem v bezpečí pred ocinovým hnevom.

„Aké to bolo, dievčatko?“ spýtala sa babička mamy.

„Ani sa nepýtaj, maminka, taká hanba,“ smoklila mama.

„Ja ho prerazím, až bude zelený, darebák akýsi,“ ozval sa z predizby oco.

Babička už trochu o všetkom vedela. Ale netušila, že ich to až tak rozhádže.

„Pod' ku mne, chlapče,“ zavolala babička na ocina.

Ocino, ktorý bol už trojnásobným dedkom, ale stále bol babičkiným chlapcom, podišiel k babičkinej posteli a priťahol si stoličku.

„Ty si už asi zabudol tú moju príhodu s tým krásavcom Ferdom, však?“ spýtala sa babička ocka a akomak mu stisla ruku, ktorú si predtým vsunul do jej dlane.

Zbystril som pozornosť. O nijakom Ferdovi som dovtedy nič nepočul.

Mama celý čas sedela pri babičkinej posteli a nechápavo zdvihla uslzené oči.

„Myslím, že prišiel čas, aby si tú historku vypočul aj Peťo,“ prehlásila babička a začala rozprávať:

„Bola som ešte mladá, nemala som ani pätnásť. Do našej dediny prišli kolotoče a hojdačky. A to viete, tí ľudia, čo im tie kolotoče patrili, neboli veľmi zodpovední. Chodili z miesta na miesto, nikde sa dlho nezdržali a podľa toho aj rozmýšľali. A ja som sa vtedy zbláznila do jedného z nich. Bol to krásavec s iskierkou v oku a mal nádherné svaly. Obsluhoval hojdačky a flirtoval so všetkým dievčatami. Rozprávalo sa o ňom, že všade, kam prišli, ostal po ňom nejaký potomok.“

„To akože sa vždy s niekým vyspal, mal s nejakým dievčaťom dieťa a potom ju opustil, babi?“ uisťoval som sa.

„Vôbec nechápem, ako ten frajer Ferdo súvisí s Peťovým gaunerstvom,“ zasiahla do rozprávania znepokojená mama. Bolo vidieť, že babičkiným rozprávaním nie je ani trochu nadšená.

Ja som však tú súvislosť hneď pochopil. Ved' babička vie o Sandre! Úkosom som pozrel na ocina a aj jemu začínalo svitať. Babička však pokračovala:

„Všetko som vedela o tom Ferdovi, ale aj tak som si nevedela pomôcť. Keď sa o mňa začal zaujímať, bola som

v siedmom nebi. Nosil mi cukrovú vatú a dovolil mi zadarmo sa hojdať na hojdačke. Vlastne, zadarmo celkom nie, ale za pusu.“

„Babička,“ nadýchol som sa, lebo mi to k babičke vôbec nepasovalo.

„Dozvedel sa to môj otec,“ nedala sa vyrušiť babička, „a zakázal mi chodiť ku kolotočom. Lenže Ferdo si ma nejako vypátral a stihol ma presvedčiť, aby som s ním v noci utiekla.“

„Teda, babi, ty máš nápady! Ved' si mohla skončiť ako Viktorka Boženy Němcovej,“ užasol som.

„Našťastie mi to ocko nedovolil. Tušil, čo by sa mohlo stať, a celú noc ma strážil. Keď som chcela v nočnej košeli vyliezť cez okno, ocko ma chytil a priviazal k posteli. Bol ohromne mocný,“ zasnívala sa babička. „A ráno už boli kolotoče aj s hojdačkami preč, aj s milým Ferdom.“

„A už si ho nehľadala?“ čudoval som sa. „Ja by som sa Sandry tak ľahko nevzdal.“

„Veru hľadala, a ako hľadala! Jedna kamarátka mi pri tom pomáhala a naozaj sme ho aj vypátrali o desať kilometrov ďalej!“ vzdychla si babička, „lenže už ma nechcel. Keď som ho konečne dostihla, práve držal v náručí dievčinu s dlhými vrkočmi. Na ten obrázok nikdy nezabudnem, doteraz ho mám živo pred sebou.“

„A ja som mohol byť potomkom nejakého Ferdu,“ krútil som hlavou.

„Myslím, že to by si nebol ty,“ usmiala sa babička, „ty a tvoj ocino ste predsa dedkovi potomkovia. A on bol tým pravým mužom pre mňa. Toho som však spoznala až

o niekoľko rokov, ale ten príbeh, Petriček, ty už dobre poznáš,“ skončila babička svoje rozprávanie a unavene zatvorila oči. Takto dlho nehovorila odvtedy, ako nám ochorela.

„Stále tomu nerozumiem,“ ozvala sa mama. Ona jediná z našej rodiny nič netušila o Sandre.

Babička ani oco moje tajomstvo nepreznadili. Musel som to urobiť sám.

„Sandra je dievča, ktorú som mal rád, mami. A vlastne, ešte stále ju mám rád, aj keď som si tým už nie taký istý. Najmä si myslím, že ona ma nemá príliš v láske, ako ten Ferdo nemal rád babičku.“